

DOCTRINA ACCENTUUM

UBI

Leges, Regulæ, & Tabulæ in communem
Dialecto primario perspicua brevi-
tate traduntur.

Utrunque

Græcæ linguæ candidatis valde utilis.

Phi

Obiter de ultimarum syllabarum quantitate
quatenus ad accentuum notitiam conducit.

Opera & cura ROB. COPPING.

— inest sua gratia parvis.

LONDINI:

Excudebat R. Bishop, & prostant venditori
terio Paulino sub signo V. c. 1676.

Lectori.

Non est quod numerosa pagina legentis tor-
queatur oculus, aut confusa regularum farra-
gine confundatur memoria ; legas itaque, idque
scrio, ne in tanta brevitate obscurus videar, &

— *si quid novisti rectius istis,
Candidus imperti, si non, his utere mecum, Hor.*

Interea temporis boni consule, donec majora tuis
commodis non minus opportuna prodeant.

101

Ex acuto & gravi fit circumflexus.

*{ Si Lambda dividatur litera }
Λ { acutus est, circumflexus, gravis } Λ*

Si malè composui, culpam brevitate rependo ;
sin benè quid scripsi, quis negat esse satis.

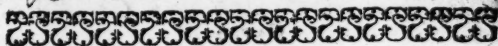
R. Cop.

Τοῖς περὶ τῆς γλώττης τῆς ἑλληνικῆς
σπουδαῖον ἐρεθιστὲν.

Quod in Musica vocis inaequalitas, idem
toni varietas in Graeca lingua facit, ani-
mos consapitos erigit, & auritos facit
auditores: quidenim tonus aliud quam
quedam vocis contentio, quae clarius in una syllaba,
in quam cadit, elucet, quam in aliis ejusdem voca-
buli syllabis; quae remissiores, quasi languescunt: ut
ἀνθρώπος, ubi τὸ ἀν clarius & acutius ferit aures, &
quasi viribus grandioribus assurgit, & intenditur,
reliquae autem syllabae remittuntur: nec solum ad
orationis suavitatem facit pronuntiationis puritas,
sed etiam ad significationis proprietatem, & necessi-
tatem: ipsae partes orationis, tempora, modi, con-
funduntur; nisi accentuum doctrina probe intelliga-
tur: quae, obsecro, major est varietas quam in ποιῆσαι
imperat. med. & ποιῆσαι optat. aēt. & ποιῆσαι infi-
nit. aēt. sic in λέγων pres. & λεγὼν aorist. ἑ. ὄμος hu-
merus, & ὠμὸς crudus; Διὸς Iovis, Δίος divinus;
Πλούτων Plutō, & πλουτῶν ditescens: quae omnia licet
eadem terminentur analogia, nulla habita ratione
accentuum aut saltem perturbato ordine, ita con-
funduntur, ut in dicendo, vel scribendo ab eruditissi-
mis quibuscunque plane nequeant distingui, ne dum
intelligi. Hac tamen est trita hujus aetatis macula,
quae in multis gymnasiis adeo inveteravit, ut ado-
lescente

lescentes, quam primum ad elementa Græcæ, & mo-
dum legendi promoventur, de accentu servando, aut
apte collocando, ne yǵū quidem audiunt, sed more La-
tino Græcæ verba pro arbitrio vacillantes legunt.
Cum tamen nihil sit accentuum notis utilius, quæ
velut lectissima nutrices, nos tanquam in cunis bal-
butientes, & in pronunciando herentes mira arte, &
facilitate formant, & veluti muti magistri certis
admodum signis demonstrant, quando syllabam attol-
lere, quando deprimere, quando medio sono tem-
erare debeamus; sed in eam prolapsi sumus barbariem, ut
ipsa Attica muliercula, nos si audirent, cachinnis
& sibilis exciperent. Vtleriùs etiam tot tantique
errores contra leges, & accentuum regulas, è typo-
graphæo, per eruditi nescio cuius typotheta incuriam
in probatissimos auctores irrepperint, ut de accentuum
natura & veritate, ad literarum Græcarum dispen-
dium pene conclamatum sit. Qua de re, hosce in
adolescentum gratiam, conatus qualescunque susce-
pi, ut illis Cuiusmodi facillimam & certissimam
viam, ad feliciores in Græcæ lingua progressus, mu-
nirem, ut una cum nominum & verborum inflexione,
ex simili aliorum tum nominum, tum verborum ana-
logia, familiarem accentuum rationem & doctrinam
propediem cum primis elementis imbiberent, & à te-
neris meditentur annis.

Valete.

DOCTRINA ACCENTVVM.

CAP. I.

Accentus est mensura syllabæ quæ servatur aut scribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio, lex, aut consuetudo postulat.

Accentus sunt tres: Acutus', Gravis', Circumflexus~.

Explicatio nominum, quibus in significandis accentibus pro varia specie & sede Grammatici Græci utuntur.

Acutus in	{	Ultima	}	vocatur	{	Oxytonus: ut τιμή.
		Penult.				Paroxytonus: ut, λόγος.
		Antepen.				Proparoxyt. ut, ἀνθρώπος.
Circumflexus in	{	Ultima	}	vocatur	{	Perispomenus: ut, ποίω.
		Penult.				Properispomenus: ut, σάμα.

Gravis ultimam syllabam duntaxat occupat, nunquam tamen pingitur, nisi in orationis contextu, ubi acutus vertitur in gravem; ut ἀγαθός ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθόν, ubi nota, ἀγαθός & κοινόν. si scorsim sumantur, tono acuto, sed in orationis contextu gravi pinguntur: ut in exemplis.

Animadvertite itaque, acutus finalis sive sit in flexione, sive constructione, ante nullum vel duntaxat ante comma(,) vertitur in gravem, ut ἀγαθός bonus. Si colon (:) vel punctum interrogationis (;) vel punctum admirationis (!) sequatur, manet acutus: ut τίς ἀγαθός; quis bonus? ὦ ἀγαθὲ! ὁ bone! τὸν ἀγαθόν.

Accentuum leges.

Circumflexus	{	Nunquam est in antepenultima.
		Non nisi in syllaba natura longa.
		Non in penultima nisi ultima brevi.
Acutus	{	Non præponitur antepenultimæ.
		Non in antepenultima nisi ultima brevi.

☞ Nisi in Ion. in prima Simplicium, ut Αἰρεῖας, Αἰρεῖα.
Et Atticis in reliquis, ut πόλις, πόλεως.

Doctrina Accentuum.

CAP. 2.

Accentuum Regulae.

1 **L**onga natura ante finalem brevem, si tonum habuerit, circumflectitur, ut *σῶμα, μῦσα, αὐλαξ*.

Nota, *αι* & *οι* finales pro brevibus habentur, ut *μῦσαι, Αἰνῆαι, ἄνθρωποι*.

Nisi in $\left\{ \begin{array}{l} \text{Contractis syllabis, ut } \lambda\eta\lambda\omicron\iota. \\ \text{Optativis, ut } \pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\iota \text{ εἴποι.} \\ \text{Adverbiis, ut } \omicron\iota\kappa\omicron\iota \text{ domi, αἶ σibi.} \end{array} \right.$

Nota, syllaba sola positione producta, in accentuum ratione pro brevi habetur, ut *αὐλαξ τύπῃ, γράμμα*.

2 Vox cum enclitica composita in accentuum ratione pro duabus habetur: ut *ὦσε, ἦν περ*. Sic *ἔτινος, ᾗτινι, ὧτι* *ων*: nec contra regulas.

3 Omnis acutus finalis, præter τίς interrogativum, in orationis contextu, nisi sequente enclitica, vertitur in grave: ut *ἀγαθὸς ἀνὴρ*. sed *ἀγαθὸς ἐστὶ*.

4 Omnis dictio $\left\{ \begin{array}{l} \text{in indeclinabilibus amittit accentum;} \\ \text{ut } \kappa\alpha\iota \text{ αὐτόν. id est, } \kappa\alpha\tau\acute{\alpha}. \\ \text{in declinabilibus retrahit tonum; ut} \\ \text{δεδίειν ἐπαδῇ. id est, } \delta\iota\gamma\acute{\alpha}. \end{array} \right.$
oxytons Apostrophum passa:

Sed enclitica inclinant & monosyllaba amittunt; ut *τ' ἄλλα*.

5 Dictio prooxytona in flexendo $\left\{ \begin{array}{l} \text{Brevi erit proparoxyt. ut } \tau\acute{\upsilon}\pi\omega\iota\omega\iota, \\ \text{τύπῳτος, ἑλλῶ, ἑλλῶς.} \\ \text{Longa manet; ut } \tau\upsilon\pi\acute{\omega}\tau\omega\iota\omega\iota. \end{array} \right.$

Facipe duntaxat, μήτηρ θυγάτηρ, ἐπατήρ, δημήτηρ, quæ penultimam notant.

6 Dictio proparoxytona in flexendo facta par vel impar, $\left\{ \begin{array}{l} \text{Brevi manet; ut } \tau\acute{\upsilon}\pi\omega\mu\epsilon\iota\alpha, \\ \text{τυπώμεθα. } \epsilon\upsilon\chi\alpha\rho\iota\varsigma, \epsilon\upsilon\chi\alpha\rho\iota\sigma\tau\omicron\varsigma. \\ \text{Longa, erit proparoxyt. } \epsilon\upsilon\chi\alpha\rho\iota\varsigma, \\ \text{εὐχαρίτων. Nota, tonus pro-} \\ \text{movetur, salva lege quarta.} \end{array} \right.$

7 Longa ante longam, & brevis ante brevem vel longam, si tonum habuerit erit acutus; ut *λόγος, λόγῳ, δέξαι*.

Doctrina Accentuum.

3

8 Fu & x finales, si tonum habeant circumflectuntur, præter idè ecce, & iù.

9 Dictio properisp. { Impar, ultima brevi erit proparoxytona, ut σῶμα σώματος.

in flectendo facta { Par vel impar, ultima longa erit paroxytona, ut σπένδαρες σπενδαίν.

10 Dictio polysyllaba oxytona vel perispomena in flectendo facta impar, habet tonum in penultima: { ut ποιμὴν, ποιμένος. αἶγαν, αἰγῶτος. τιμὴς, τιμῶτος. τυπῶ, τυπῶτον.

Nota ad præcedentes leges & regulas.

1 Syllaba natura longa est { Diphthongum.
quæ in se com- { vel { Vocalem longam η, ω.
plectitur { Vocalem æncipitem productam, ut πᾶσα, πῖθι, κλύθι.

2 Toni species in penult, pendet à syllabarum quantitate juxta regulam primam & septimam.

3 Syllabarum quantitas & incrementum multum conducit ad toni notitia n, tum quoad ejus speciem, & sedem: ut σῶμα σώματος, σωματων· μῦσα, μύσος, &c.

CAP. 8.

Accentus recti singularis non potest certis regulis tradi, nisi singulis verbis adhibitis, quæ omnia recensere, hic labor, hoc opus est, neque nobis, cum brevitati literimus, licet esse tam prolixis: cur enim quædam verba, quæ iisdem constant syllabis, vocalibus, & consonantibus varium & diversum habeant tonum, nullâ certâ regulâ, aut ratione demonstrari potest: dic obsecro, cur μᾶλλον, πρᾶγμα, & πρᾶξις sunt properispom. cum ἄλλον, τᾶγμα, & τᾶξις sunt paroxyt. cur ἄραρις, & πειδῖς sunt oxytona, cum κίραρις & τειδῖς sunt proparox. Quæ porro major est varietas, quam in his tribus, ἀγχιλος, ἀμύλος, & ἀσουλός, licet eadem terminentur analogia. Quare cum usu & lectione assidua melius & facilius edisci, quàm ullis præceptis comprehendere possent, nunc temporis, dedita operâ, omissa facimus.

De

Doctrina Accentuum.

De tonis in recto singulari regulæ generaliores.

- 1 Verbalia in μα { Dyssyllaba habent tonum in penultī-
ma, ut γραμμα, τραῦμα.
Polyssyllaba sunt proparox. ut ποῖνμα.
ab adj. Æivis oxytonis in ης sunt propa-
roxytona, ut ἀληθής, ἀλήθεια.
- 2 Substantiva { in εια { à verbis in εὔω sunt paroxyt. ut δακεία à
δακύνω, βασιλεία à βασιλεύω.
- 3 Adjectiva { Dyssyllaba sunt properisp. ut πλείστος.
comparativi { os { Polyssyllaba sunt proparox. ut σοφώτε-
& superlativi { ros, σοφώτατος.
gradus in { ων { Paroxytona sunt, ut ἀμείνων, βελτίων.
- 4 Nomina { κτείνω, { Ἀδινέ, sunt paroxytona;
composita cum { τρέφω, { ut μητροκτόνος matricida.
quolibet nomi- { τέμνω, { θεολόγος theologus.
ne à præteritis { τίκτω, { Passivè, sunt proparoxyt.
mediis ut à { λέγω, { ut μητρόκτονος à matre oc-
φάω, { cisus.
- 5 Pronomina sim- { Sint hyperdissyllaba sunt propa-
plicia masculina, si { roxytona, ut σφότερος meus.
Non sint hyperdissyllaba sunt oxyto-
na, ut ἐγώ·σύ·αὐτός.
- Excipe { δαίνα, { { κείνος Ion.
ἐκεῖνος, pro quo { { τῷος, Dor.
ἔτος,
- Nota, composita sequuntur tonum simplicium, at ἔτος,
τοῦτος·αὐτὸν, σεαυτὸν.
- 6 Adjectiva in κος aptitudinem vel potentiam significan-
tia, sunt oxytona: ut κριτικός, φυλακτικός.
- 7 Composita à ἐάλ { Prepositione, sunt proparoxytona:
αἶς, τάλις, χέλις, cum { ut ἀμφίβολος, πρόχοϛ.
Alia dictione, sunt paroxytona, ut
διαβόλος, δινοχέϛ.
- 8 Dyssyllaba { Interrogativa primā notant: ut πῶτος qualis
Indeŭnita ultimam: ut ποῦτος qualiscunque,
ποσῶτος quantuscunque: sed πῶτος quantus.
- 9 Ad.

Doctrina Accentuum.

Adjectiva verbalia in hoc ut & participia prateriti passivi sunt paroxytona, ut *λελίστος, γραφίς, γεγραμμένος.*

Nota de Participiis.

Æoles retrahunt *βελήμενος, ἄλ. aphær, βλήμενος,* accentum participii. *ἔσθωρος, ἄλ. σέθωρος.*

Regula.

Compositio tonum participiorum non variat, ut *εἰμι, ὄν, παρὼν* • sic *ἐλθὼν, ἐσέλθων.*

*De tonis feminini & neutrius generis Adjectivorum omnium
rium terminationum in recto singulari.*

Regula.

In Adjectivis (ut & Participiis & Pronominibus) tonus feminini & neutrius generis quoad fieri potest sequitur tonus masculini, ut *καλὸς, καλὴ, καλόν. θεός, θεῖα, θέν. ὁσῶς, πᾶσα, πᾶν. θύλος, θύλεια, ἡμῶς, ἡμῶς, ἡμῶν. σπουδαῖος, σπουδαία, σπουδαίον. ἀγίος, ἀγία, ἄγιον.*

Excipe duntaxat *ελαχὺς, & λυγρὸς*, quæ in feminino accentum retrahunt in antepenultimam, ut *ελαχῆς, λυγρῆς, & unum χάρις, χάριτος.*

Nota, adjectiva for-
malia in recto singulari, a masculinis,
Parasyllabica, ultimam producant,
ut *ἄγιος, ἀγία* præter *πόνηα & δία*
Imparasyllabica, ultimam corrip-
unt, ut *πᾶσα, θεῖα.*

Adjectiva masculina
paroxytona in *ω*
Imparasyllabica, retrahunt tonum,
ut *ὁ χῆρ ἁμείνων, & τὸ ἁμείνων.*
Dissyllaba, penultimæ locum ser-
vant, ut *ὁ χῆρ ἡ πλείων, τὸ πλείον.*

Adjectiva paroxyr. in *η* in neutro sunt proparoxytona, ut
ὁ χῆρ ἡ αὐτάρκης, & τὸ αὐτάρκης. oxytona servant tonum.

CAP. 4.

De tonis obliquorum parasyllabicorum.

In tribus prioribus
declinationibus sim-
plicium tonus in recto
Genitivo & dativo est perispom.
ubique, ut *ποιότης, ποιότην • ὁδός, ὁδόν, ὁδοῖς. καλός, καλῷ.*
Reliquis casibus manet, *ὁδόν ὁδῶν.*

B

Tonus

Tonus in recto

¶ Paroxytonus, penultima locum tenet, ut *τύχῃ, τύχῃς, τύχῃ, χαῖρα, χαῖρας, χαῖρας*.

¶ Sed *μία* cum compositis in genitivo & dativo singulari ubique est perispomenus ut *μιάς, μιά· μνῆμιάς, μνῆμιά· ἰδμιάς, ἰδμιά·*

Nota, adjectiva in recto plurali scemina sequuntur tonum masculini, ut *ἀγιοί, ἀγίαί, ἀγία· σπυδαῖοι, σπυδαῖαι, σπυδαῖα.*

Proparoxytona juxta regulam sextam, cap. 2.

Properispomena juxta regulam nonam, cap. 2.

Ad precedentem regulam nota generaliter.

¶ Omnis genitivus pluralis in prima & secunda declinatione circumflexatur in ultimis.

Substantiva omnia, ut

Αἰνῖας, Αἰνῖων· μῦσα, μῦσων· τιμή, τιμῶν.

Excepe *χλέων, χρίσων, ἰησιών, Αἰθῶν.*

Adjectiva duntaxat

Parisyllabica oxytona omnia cujuscunque generis, ut *καλός, καλῶν· καλός, καλῶν.*
Imparisyllabica scemina, ut *ἡδύς, ἡδύων* sed *ἡδύα, ἡδύων* sic *τυπύσα, τυπύσων.*

Nota secundo

1. a finale in prima & secunda declinatione in duali, & dativo singulari producitur, ut *ἡ χαῖρα, τῇ χαῖρα, τα χαῖρα.* Sed in vocativo secundae declinationis sequitur tonum recti, ut *ἡ μῦσα, ὦ μῦσα· ἡ χαῖρα, ὦ χαῖρα.*

2. a finale in prima & secunda declinatione in singulari & plurali numero communiter producitur, ut *ἡ χαῖρα, τὰς χαῖρας.* Dorice corripitur, ut *τὰς χαῖρας, τὰς μῦσας.*

¶ Prima producitur, ut *τὸν Αἰνῖαν.*

3. a finale in { Secunda sequitur quantitatem recti, ut *ἡ χαῖρα, τὴν χαῖραν· μῦσα, μῦσαν.*

Nota specialiter ad paroxytona.

3. Quatuor paroxytona primae declinationis, ut *Διονέτης, μισέτης.*

Doctrina Accentuum: ¶

7

μηδέτης, ἀκακήτης, ευρυπής, in vocativo singulari sunt pro-
paroxytona, ut ὦ δειπνῶντα, μηδέτα· quibus addi potest ὀκνο-
δέσπότης, ὦ οἰκοδέσποτα.

Appellativa formant vocativum in α brevem, ut ὦ βιβλιοπῶλα, κωμῶντες, ὦ κωμῶντα.
Hæc & similia nomina } Propria & vocativi producuntur, ut ὦ Αἰνεία,
ὦ Θουώ.

Regula quarta declinationis simplicium.

Tonus in recto singulari & in obliquis hujus declinationis
idem est, ut τὸ εὐγεῶν, τῷ εὐγεῶ, τῷ εὐγεῶ, &.

Sed si rectus sit oxytonus, genitivus pluralis & dativi om-
nes sunt perispomena, ut ὁ λαγῶς lepus, τῷ λαγῶ, τοῖν λα-
γῶν, τῶν λαγῶν, τοῖς λαγῶς.

Regula de casibus obliquis parisyllabicis non contractis prima declinationis contractorum.

Nomina substantiva & adjectiva polysyllaba in ης in recto,
in vocativo sunt proparoxytona, ut ὁ χῆν ἀληθής, voc. ὦ ἀ-
ληθές· ἀντάρκης, voc. ὦ ἀντάρκεις· ὁ ἥρακλής, ὦ ἥρακλες, Her-
cules. Sic de tonis parisyllab. Excipio duntaxat vocat.
quintæ declinationis, de quo in sequente capite.

CAP. 5.

Declinatio quinta.

POLYSYLLABA hujus, aut cujuscunque declinationis impa-
risyllabica, quoad tonum in obliquis innotescunt per
regulam 5, 6, 10, cap. 2.

Monosyllaba in recto, in genit. & dat. sing. & dativo plu-
rali sunt oxytona, ut χεῖρ, χεῖρς, χεῖρ, χεῖρσι· πᾶς, παντός,
παντί· εἷς, εἶς, εἷς· cum compositis, ut ἐσθής, & μινδής, ἐσθ-
νός, μινδενός· ἐσθνί, μινδνί.

In compositis ab eis acuitur, ut ὦ
δνί, μινδνί.
Sed penultima } τῷ, πᾶς omnis, circumflectitur, ut
dativi pluralis } πᾶσι.

B 2

Monod.

Monosyllaba

in recto

In accusativo singu-
lari, nominat. ac-
cusat. & vocat. du-
ali & plurali } penult. } Hæc omnia circumfleunt,
χῆρα, χῆρας, χῆρας, χῆρας
Brevem acciunt, ut πῶς,
πόδα, πόδες, πόδας.
In genitivo duali & plurali sunt perispromena, ut χῆρ,
χῆροι, χῆρων πῶς, ποδῶν, ποδῶν.

Excipe duntaxat δμῶς, τρῶς, δμῶς, φῶς, & φῶς, κρῶς,
δῶς, λῶς, παῖς simul & ἑς, quæ in genit. plurali contra re-
gulam sunt paroxytona. ut τρῶν, παῖδων, φῶτων. &
unum δ φῶς, in duali ποῖν φῶτον. sic Canin.

Nota ad præcedentes regulas.

Tis interrogativum, & pronomen δῆς, ut & participia
monosyllaba ubique penultimam notant, ut τίς, τίς, τίς, τίς.
τίς. τίς, τίς, τίς, τίς, τίς, τίς. τίς, τίς, τίς, τίς, τίς, τίς.
τίς, τίς, τίς, τίς, τίς, τίς. τίς, τίς, τίς, τίς, τίς, τίς.

Regula.

Nomina huius declinationis Metathesin passa, & Syneco-
pata omnia, & hæc vox γῆ, quoad tonum in obliquis imi-
tantur monosyllaba, ut αἶψα, αἶψος, αἶψα. κῆρα, κῆρας,
κῆρα. γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ. γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ.
γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ, γῆ.

Nota, as finale } Communiter corripitur, ut τῆς, τῆς.
Dorice producitur, ut τῆς, τῆς.

De tonis obliquorum imparisyllabicorum obiter.

Paroxytona hyperdissyllaba in ων in vocativo sing. sunt
proparox. ut αἰνῶν, αἰνῶν. Αἰνῶν, Αἰνῶν.

Excipe duntaxat Λακεδαιμῶν, Παλαίμῶν, Μαχάων,
Ἰκετάων, Αρετάων, quæ penult. vocativi singularis
circumfleunt, ut ὦ Λακεδαιμόν, Παλαίμον, Μα-
χάων. Quibus adde composita à πῶν, quoties
penultimam vocativi producant, ut ταλαίρων, ὦ
ταλαίρων. αἰὼν ταλαίρων.

Hæc oxy. onα πατήρ, γαστήρ, ἀντήρ, δατήρ, σωτήρ, γυνή, &
triaparoxytona, δημήτης, ἐνάτης, θυγάτηρ, in vocativo sin-
gulari tonum retrahunt, ut ὦ πάτερ, γαστήρ, ἀντήρ, δατήρ, σω-
τήρ, γυνή, δημήτης, ἐνάτης, θυγάτηρ.

CAP.

C A P. 6.

Accentuum ratio in Contractione.

IN Contractione ex gravi & acuto fit acutus, ut ποιεῖσθαι, ποιεῖσθε.

Ex acuto & gravi fit circumflexus, ut ποιεῖσθαι, ποιεῖσθαι.

Nota, in verborum contractione verum est.

[Nom. & vocat. dual. secundæ & tertiæ declinat. simpl. ut τῶ νόῳ, νόῳ. μνάσῃ, μνάσῃ.

Genit. plur. ἐνθάδων, σιωπῆων, ἀσωπῆων, τριηέων, quæ tonum retrahunt, ut ἐνθάδων τριηέων, ab ἐνθάδης & τριηέης &c.

Accusativum sing. quartæ declinationis contract. si terminatio recti sit ῶ. ut ἡ ληῶ. τὴν ληῶ. ληῶ.

In nominibus exipecuntur taxat.

Syllaba tono affecta, in quam non cadit contractio, vendicat tonum, ut τίμας, τίμα. τείχεθ, τείχεθ.

Ex ipecuntur taxat quædam adiectiva in eos proparoxytona materiam aut colorem significantia, quæ promovendo accentum, post contractionem sunt perispom. ut χρυσός aureus, χενός. ἀργύρεος argenteus, ἀργυρός. χαλχός, χαλχός. sic ἐρέος, λίνος, πορφύρεος, κεράμεος. Quibus adde ἀδελφίδεος, θυγαλίδεος, quæ eos in ῆς contractum mutant.

Contracta omnino produciuntur, ut ὁ χὶ ἡ νῆσις. sed τὰς χὶ τὰς νήσιας, νήσις. ὁ χὶ ἡ ἀδάκρυς. sed τὰς χὶ τὰς ἀδάκρυας, ἀδάκρυς.

C A P. 7.

De ionis verborum compositorum & simplicium, cuiuscuque vocis, modi, numeri, aut persone, iuxta sequentes sex tabellas.

Tabella modi infinitivi.

Verba in Indicat.	< perispom. < proparoxyton.	In voce activa, manent in Infinitivo, ut σπεῖν, σπεῖν. τυπῶ, τυπῶν & aorist. C. ut ἐτυπον, τυπῶν.
		In voce passiva & media, manent in Infinitivo, ut τυπῆσθαι, τυπῆσθαι, τυπῆσθαι. Quibus adde aorist. a. mediz vocis, ut ἐτυπώην, τυπώσθαι.

Reliqua

Reliqua tempora modi infinitivi, cujuscunque vocis habent tonum in penultima, ut, ποιῆσαι, τυπῶσαι, τετυφέναι, ἰσάσαι, κίναί, εἶναι, δεῖναι.

Regula.

Idem est tonus modi infinitivi in verbis simplicibus, & compositis, ut ἐχέιν, παρέχέιν· ἐλθεῖν, ἐσελθεῖν· εἶναι, παρῆναι.

Tabella modi Infinitivi extra communem Dialectum.

Communiter tonus in ultima si } Numerus syllabarum servetur, manet ut τυπέιν, Dor. τυπέν· ποιεῖν, Æol. ποιῖν, ποίεϊς.

Paulatim augeatur, erit in penultima, ut, τυπέιν, τυπέμεν.

Communiter tonus in penultima si } Numerus syllabarum non augeatur, manet, ut τύπην, Dor. τύπην, Æol. τύπῃω. sic τυπῶσαι, Ion, τυπήμεν & τυπέμεν· δουῶσαι, Ion. δόμεν.

Augeatur syllaba, est proparox.

Finita in αμεναι, ἔμεναι, ἤμεναι, & ὀμεναι, cujuscunque dialecti, sunt proparoxyt. ut δέναι, δόμεναι, δεῖναι, θέμεναι.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum secundae personae singularis Imperativi, & primae, in reliquis modis cujuscunque vocis aut temporis.

Verba monosyllaba } Brevia, sunt oxytona, ut εἰς pone. δὲς δε.

Longa circumflectuntur, ut δῶ, δῶ· ἦν.

Dysyllaba ultima } Brevia, habent tonum in penult. ut τύπη, σῶσαι.

Sed εὐρά, ἔλθῃς veni, εἰπὲς dic, & tria sunt oxyt.

Longa vel paroxytona, ut τύπῳ.

sunt } perispomena, ut τυπῶ, τυπῶ.

Polyssyll. ultim. < } Brevia, sunt proparox. ut τέτυφα, ἐχθαίρε, ἰσάσο, ἤκιστα. Sed tempora operativi modi activi ab Indicac. perispom. sunt properispom. ut τυπῶ, τυπῶμαι, σπέρω, σπέρωμι.

Longa vel } Parox. ut λαμβάνω.

perisp. ut ἀκού.

OK

Regula

Regula.

Aoristus secundus mediae vocis in secunda persona sing.
Imperativi modis perispom. ut *ἴστη, σπάγε*. Præter
unum *ἴστη*.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum in reliquis per-
sonis, cuiuscunque numeri, temporis, aut vocis,
per tonum primi singularis.

Tonus perispom. in } Servetur, manet, ut *δοῶ, δῖς, ἴτω*,
prima persona, in reli- } *ἴστης, ἴστη*.
quis personis si nume- } Paulum augeatur, ut in regula de-
rus syllabarum } cima, cap. 2.

Augueatur, fit juxta regulam nonam, ca. 2.
Properispom. in } Brevi manet, ut
prima, in reliquis } *ἴσθης, ἴσθης*.
personis si nume- } Non augeatur ult. } *ἴσθης, ἴσθης*.
rus syllabarum } Minuatur, fit perispomen. ut *ἴσθης,*
ἴσθης

Augueatur, fit juxta regulam quintam, cap. 1.
Paroxyt. in } In polysyll. erit pro-
prima, in reli- } parox. ut *τύπλοιο*.
quis personis si } Non augea- } Brevi } In dysyll. erit prope-
syllab. numerus } tur ultima } *ἴσθης*.
Longa manet, ut *τύπλος*.

Augueatur, fit juxta regulam sext.
Proparoxyt. in prima } Vlt. brevi, manet, ut
singulari, in reliquis per- } *τύπλοισι, τύπλοις*.
sonis ejusdem temporis } Non an- } Vltima longa erit pa-
si numerus syllabarum } ageatur } roxyt. ut *τύπλοις, τυ-*
πλοῖς, τυπλοῖς.
Minuatur, erit paroxytona, ut
τύπλοισι, ἴσθης.

Nota ad paroxyt. in precedente tabella.

Paroxyt. in *ἴσθης*, } Augueatur, fit juxta regulam quintam,
& *ἴσθης*, duntaxat } Non auge- } Brevi, properisp. ut *ἴσθης*.
in verbis in *ἴσθης*, si nu- } atur ult. } *ἴσθης, ἴσθης*.
merus syllabarum } Longa manent.

Quibus

Quibus addi possunt futur. & in quinta, & futur. C in reli-
quis coniugationibus Barytonorum in voce media, & modo
optativo, ut σπερσίμην, σπερσίῃς, σπερσίῃτο, τυπῆμαι, τυπῆσιν
τυπῆῃς, τυπῆῃτο.

Reliqua autem in *αἶψα* & *ὀψα* sequuntur totum paroxysmum in tabella, ut *τυλαῖψα*, *τυλαο τυνησῖψα*, *τυνησῖο*.

*Tabella verborum compositorum duntaxat in secunda
persona sing. modi Imperativi.*

Monosyllaba post compositionem sunt paroxytona, ut ἐπὶ ἀπὸς, remitte, δὲος, ἀνέδος, redde.

Dysyllaba ultima } Brevis, post compositionem sunt proparoxytona, ut ἐλπίς, ἔσπευθε· μάθε, κατὰμάθε· τῆνον, ἔχθινον. Item polysyllaba, ut ἕγχεον, σπώνη γέρον.

Longa, servant tonum, ut aīrē, a'paurē.
Hæc duo tamen excipiuntur, λαβὴ, ἐπιλάβου, obliuiscere
ikū, ipikū, veni.

*Tabella verborum compositorum in prima persona
singulari per omnes modos.*

Monosyllaba } Longa, servant tonū simpliciū, ut ᾠδ
simplicia } ἀποῶν· prater unū ὄχῳ, καὶ ὄχῳ.

Dysyllaba
simplicia } Longa servant tonum simplicium, ut
 } ရာသီသံ, သရဲအရာသီသံ.

Brevi, sunt proparox. ut *ἔμψυ*, *ἄψυ*.

Hyperdy. yl. post. Brevis, fervant tonū, ut w pu dā, dā w pu dā

Excipiuntur à dyssyllabis soristi. & præterita dyssyllaba
ha properispomena, ut εἶπον, εἶλον, εἶλον, ἦκα, quæ in
compositione servant compositionis simplicitatem, ut κατέειπον, κατέει-
πον, εὐμήκα.

i Nota, nisi servato vocali præpositionis, tum quidem sunt proparoxytona, ut *ὑμέτερον, ὑμέτερε*.

3 Nota, ὁ δ' α & χίμα in compositione retrahunt communem
ut κατ' ὁ δ' α, σὺν ὁ δ' α, σὺν χίμα.

Regula

Regula.

Dysyllaba simplicia in *plu*, à diphthongo vel vocali longa incipientia, post compositionem, modo non augeantur in principio, ultima brevi sunt properispom. ut καδήπυλῳ, καδήπρῳ, καδήπρῳ, ab ἡπας sedeo: at ἐκαδήπυλῳ, ἐκαδήπρῳ, ἐκαδήπρῳ sic ἐνὸπυλῳ, ἐνὸπρῳ, ἐνὸπρῳ, ab ὀρῳας concitor. Tonus in reliquis personis sequitur tonum simplicium, ut in simpliciis tabulis declaraverimus.

Nota obiter de ultimis verborum syllabis.

Caluscunque mo- in α, ε, ο, ι, finita, corripuntur, ut ἑ-
di, personæ, tempo- τυλά, τυπῆσαι, ἐτυπῆστο.
ris, aut numeri, (nisi in α, α, ο, & ιν finita, corripiontur,
in contra dis) ut ἐτυλάς, ἐτυλάρ, τυπῆσαι.

In υ & υς finita, producantur, ut ἐξέυγινυ, ἐξέυγινος.

CAP. 8.

Regula Adverbiorum & Prepositionum.

Adverbia à genit. adjectivorum orta, sequuntur tonum originis, ut ὁρῳαῖς à ὁρῳαῖς.

Excipe duntaxat αὐτάρῳα sufficienter ab αὐτάρῳα, & κακῳαῖς à κακῳαῖς.

Adjectiva adverbialia sentia servant tonum originis, ut ἡδῳ suaviter, ταχῳ celeriter.

Adverbia in- Monosyllaba circumflect. ut πῳ quomodo.
terrogativa Dysyllaba parox. ut πῳτε quando.

Prepositiones omnes modo tonum habeant, sunt oxy.

Prepositiones suæ casui immediate postpositæ, retrahunt tonum, ut ἐπῳνυς πῳπῳ.

Excipe ἀνὰ & διὰ, ut differant à ἀνὰ ἰσῳα, ἀνὰ ἰσῳα.

Ἰσῳα & Ἰσῳα sunt proparoxytona, ut Ἰσῳα & Ἰσῳα præter unum κακῳαῖς.

Adverbia in- Ἰσῳα sunt paroxytona, ut κακῳαῖς.

Ἰσῳα & Ἰσῳα sunt oxytona, ut Ἰσῳα & Ἰσῳα.

Cap.

De Dictionibus Encliticis.

E Nclitica dictio est quæ proprium accentum inclinat, id est, transfert in præcedentis dictionis finalem syllabam in eadem clausula, modo sit capax, eam acuens, ut *σύν* *μὴ*.

In nominibus *tis* quidam, per omnes casus: item *τῷ*, *τῇ* Dor. & Attic. pro *τῷδε*, *τῇδε*: sic *τίω* & *τίω* cum articulo subjunctivo ὅ. ut *ὅτιω*, *ὅτιω*. Sed *τίς* interrogativum non inclinat.

In pronomi-nibus μὲ μοι, μὲ σοι ὅς· ἦ, αἰ, ἦ, σὺ, σοί, σοῦ, τῷ, τοι, τὴν, τὸ, ἐν, μὲν, τίν· dual σοὶ, σοῦ, plur. σοί, σοῖν, σοίας, ἦ, μὲν, τίν· post prae-positiones tamen & ἐνεκα, & ἢ non inclinant.

In verbis, ἐμὴ, ἐμε, ἐσθ, dual, ἐσθν, ἐσθρ, plur, ἐσμέν, ἐστέ,
ἐσσι Poet. & Dor. ἐασι & ἑσσι, ἐσμε, ἐστε, dual, ἐσθον,
ἐσθον, plur, ἐσμεν, ἐσθε, ἐσσι & ἑσσι.

[illegible]

In conjunctionibus, τε, χε, Dor. κα, χε, expletivæ in-
numerae, νη, νουν, Ση, Σει, πη, πε, ςη, ςε.

Προσπορεύονται, ut ἀνθρακίς τις

Paroxys. trochaica } $\left. \begin{array}{l} \text{φύλλα 71} \\ \text{λαμὴ 71} \\ \text{ἀνδρά μοι.} \end{array} \right\} \text{ἐνίπερ 22}$

Προπερίσπον. σῶμα' μου.

•Dictione nudam, s. 77. This is the 2nd of the 3rd edition.

Οχυροί, ικ Θεός μου, Θεόν την.

Parox. { Perichia - - - - - ἀόριστος. } duntaxat monosyll-
 { Spondaica - - - - - χῶρατος } laba. Dyssyll. reti-
 { Iambica - - - - - ἀόριστος. } nent, ut ἀόριστος ἰαμβ.

- Περιρρομένα, ut op^o st.

Verbund

Habet acutum in prima, quoties est initium orationis, vel immediate postponitur his particulis, *ἐκ, αἰ, ἐ, χ, ἀλλ' & τὐτ' pro τὐτο*, ut *ἐκ ἐστὶ, ἀλλ' ἐστὶ, τὐτ' ἐστὶ*.

Verbum ἐστὶ

Amittit accen- Σ Oxytona, ut *καλὸς ἐστὶ*.
tum post Σ Perispom. ut *ἐρμῆς ἐστὶ*.

Inclinat accen- Σ Proparox. ut *ἀνθρώπος ἐστὶ*.
tum post Σ Properispom. ut *σώμα ἐστὶ*.

Retinet post paroxyt. ut *λόγος ἐστὶ, χόρα ἐστὶ*.

Nota, dictio polysyllaba finalis à duplici consona, non est capax inclinationis, ut *φῶνις ἐστὶ*.

Δέ, δέ, & ἔν peculiarem habent inclinationem.

Δέ inclinat

Quando articulo præpositivo junctum ponitur pro demonstrativo pronomine, ut *ὁδε & ὅδε, id, istos hic & ille*: sic *ἡδε, τῷδε, τόνδε*, ubique per obliquos.

Quando accusativis nominum secundæ vel tertiæ declinationis adjungitur, vel vice præpositionis *ἐς* fungitur, ut *δικόνδε domum, ἀγορὴνδε ad forum*.

Δέ ad τοῖς, τόσος, τηλικός tantus, τῆμος tantum, ἐνθα hic, ἐνθεν illic, ἡμεῖς tantum ὑφέν· facit ut sint quasi oxyt. ut *τοῖσδε, τοτόσδε τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθαδε, ἐνθενδε*· sic in obliquis se habent more oxytonorum, ut *τοῖδε, τοσῶδε, τημῶδε, τηλικῶδε*· sic ubique,

Nota, δέ in δι versum, Attici utcunque acciunt, ut *τοιοστί· τοιαδί· ἐνθαδί· ὁδε· at ὅδε*.

Θε inclinat in Σ ei, ut *εἶδε*.
compositione cum Σ ai, ut *αἶδε*.

ἔν inclinat in compositione cum *ἐκ* quoties negat. & non interrogat. *ἐκέν non*, at *ἐκέν num*, non inclinat.

Regula.

Nulla dictio duplici, nisi sequente enclitica, notatur accento, *ὑπεργραμμῶς, ἀνθρώπος τις*.

Omnis dictio sua natura aliquo notatur accentu, nisi à sequentia vocabula,

Nullo accentu notantur δ , η , θ , α , (α Dor. pro η τ d. nisi disiuncta, δ sicut supra, vel pro ϵ τ θ σ , α ν τ η . ϵ τ θ σ , α ν τ η usurpantur, Hom. δ γ α ρ η λ θ ϵ δ α ϵ π η α ϵ χ α ν τ η . δ , id est, ϵ τ θ σ , his venit, &c.

Nota, δ acutitonum
quatuor significat

Hoc, sic est neutrum genus articuli
præpositivi, per Aphær. pro τ δ .

Quod, sic est neutrum genus articuli
subiunctivi.

Qui, sic est masculinum articuli sub-
iunctivi per Apocopen pro θ σ .

Quia, sic coniunctio pro θ τ ι , per A-
pocopen.

Nullo accen-
tu notantur

Præpositiones ϵ ι ς , ϵ ς , ϵ ν ϵ ν , ϵ χ , ϵ ξ .

Coniunctione ϵ ι Dor. α ι .

Adverbia ϵ χ , ϵ , ϵ χ , ω ς ut, ω ι alicubi,

Nota, adverbia hæc puncto immediate præpositæ plerun-
que acutuntur, ω ι γ α ρ ϵ . sic in Illiad. γ . θ ρ ν θ ϵ ω ς .

Item ϵ ξ in fine membri aut periodi, & ω ς pro ϵ τ θ σ , sic,
tono pinguntur, ut ω ς ϵ π α ν τ η α τ ϵ ρ ω ι , &c. Hom. sic locu-
tus, &c.

Synencliticæ dictiones omnes, exceptâ ultimâ, acutun-
tur, ut τ ι ς σ μ α ι ϕ ν ι π τ ϵ . ubi μ α ι post σ ι inclinatur.

Nota, cum multæ dictiones encliticæ simul conveniunt,
dicuntur synencliticæ, ut supra in exemplis.

Nota: Inclinatio post Apostrophum.

Dictio utcumque oxytona si patiatur Apostrophum, se-
quente enclitica, rejicit tonum in suum locum, ut χ α ι τ ι ν ϵ ι . χ α ι τ ι ν ϵ ι . δ ν α ϵ ι δ ν ϵ ι . π α ν λ α ϵ ι , ω α ν ϵ ι . π ρ α γ μ α ϵ ι , π ρ α γ μ ϵ ι . ϵ γ ϵ ι , ϵ γ ϵ ι .

Præter α λ λ & τ ϵ ν , ut α λ λ ϵ ι , τ ϵ ν ϵ ι .

In aliis dictionibus apostrophus non variat accentum, ut
 χ ω ρ α ϵ ι , χ ω ρ ϵ ι .

Nota ad encliticas non inclinentes.

Encliticæ dictiones servant tonum post dictionem incli-
nationis capacem, præcipue vero pronomina, idque quo-
ties sumuntur emphatice, ut η χ ω σ α ϵ ν α ν δ ι ν ι τ ϵ , &c non ali-
um;

um: sed in hisce minutiis non facessio negotium tyronibus, hæc itaque dedita opera omissa facimus.

CAP. 10.

Accentuum ratio inter figuras dictionis.

Prosthesis.

V Erborum tonus post Prosthesein mutatur & retrahitur, ut *ἔσπεα, ἐσπεα*, dixi: *αὐδῖ, κέκλυδῖ*.

Modo patiatur lex accentuum, unde *ἦτλω* erant duo, *ἦτλω* non *ἔτλω*, salva lege quinta: sic *ἦνδαρον*, *ἐνδαρον*, non *ἔνδαρον*, salva lege quarta.

Oxytona post Prosthesein servant tonum, ut *ταγών*, *τεταγών*: *ὄρῆν*, *ἑορῆν*.

Aphæresis.

Dictio per Longa circumflebitur, ut *ἔκν βῆ*.
Aphæresin fa { præter unum *ἔχεν, χρεῖ*.
sta monosyll. { Brevis acuitur, ut *ἔσαν, βαῖν*.

Dictio polysyllaba tonum per Aphæresin ablatum, transfert in proximam syllabam, ut *ἔθηκε, θῆκε*: *ἔδωκα, δῶκα*: *ἔτυψε, τύψε*: *βέβληται, βλήται*.

Syncope.

Accentus super diphthongum quæ non tota per Syncopen tollitur, servat suam sedem, ut *κρίστων* Sync. *κρίστων*: *ἐγείρεται* Sync. *ἐγείρεται*.

Notæ, mutatur tonus prosyllabarum quantitate, ut *εὐρεῖα* *εὐρεῖα*, non *εὐρεῖα*, salva lege secunda.

Tonus supra vocalem non syncopatam { In dyssyllabis manet, ut *ἤλυθον, ἤλθον*: *παρτίδαρ, παρτίδαρ*.
{ In proparoxytonis retrahitur, ut *ἑκομήθησαν, κέκομηθεν*.

Epenthesis.

Tonus, Epenthesi facta, servat suam vocalem vel diphthongum, quam prius habuit, ut *ἀγῆν, ἀγαγῆν*.

Nota, si fieri potest juxta leges accentuum, unde *ἦγον*, *εἶδα*, Attica Epenth. *ἦγαγον, εἶδα*, mutatur toni species salva lege prima.

Apocope

Apocope.

Voces per Apocope & Periphrasim. ut δᾶ pro δᾶμα, περὶ factæ monosyllabæ sunt vel acutis: τὸν, ut πᾶ pro πᾶδιον, ᾠδὴ pro ᾠδῆ.

Nota, tonus supra vocalem Apocopen passam mutatur & retrahitur pro syllabarum quantitate, ut βριθὺ βρι, παρὰ παρ.

Regula.

Tonus supra vocalem non Apocopen passam, manet, ut δάκρυον, δάκρυ • ποσειδῶνα, ποσειδῶ • ἔτασι, ἔτα • salva lege prima.

Regula.

Particula σθα Æolica Paragoge addita non mutat dictionis tonum, ut ἦς eras, ἦσθα • κλαίοις, κλαίοισθα • αἰ οἶδα, οἶδασθα • salva lege prima. Sic ἰδεῖρας, ἰδεῖραςθα • salva lege quarta.

Dictionis Apocopen παῖα, si una cum voce sequente in unum coalescit, tonum suum amittit, ut ἐγὼ οἶδα, ἐγὼδα • κατὰ τὸτο, κατὰτο • sic τῷ ἔσι, τῷέσι.

Nota obiter, cum multæ dictiones in unam coalescant, omnes, excepto ultimo, tonos amittunt, ut τοπαρὰπολύ sed seorsim, τὸ παρὰ πολὺ.

Accentuum ratio in dictionibus syllabicis θι, θεν, σε, φι, φιν Paragoge additis.

Hæ dictiones nominibus appositæ, non mutant tonum à suavo ali, aut vocalis sede.

θι, ζῦρανθι, ὑρανόθι • ἀρχή, ἀρχῆθεν • πῦ, πόθεν •

θεν, ζπάν, πᾶνθθεν, ἄνω, ἄνωθεν.

σε, ζῦρανσε, ὑρανόσε.

φι, ζᾶγέλφι, ἀγέλφι • ἐξ εὐνῆς, ἐξ εὐνῆφι.

φιν, ζῆθος, εἰθεσφι • ἀκάνθα, ἀκάνθαφι.

Nota ad φι & φιν • o ante φι vel φιν, semper vendicat tonum, ut πρόφις, πορφόρι.

In his, & similibus (id quod toties inculcavimus) accentum variari tum quoad speciem, tum sedem pro syllabarum quantitate & numero iuxta leges & regulas nemo non agnit.

CAP.

C A P. II.

Tabella Æol. Ion. Dor. Dialecti in tribus prioribus declinationibus simplicium per tonum communem in ultima.

Cōmuniter obliquus par Æol. Ion. Dor. factus impar habet tonum in penult.	{	Com. ε̃, η̃, η̃ν, ᾠν, αῖς, ἀς.
		Ion. ἐν, εἰ, ἔων, ἦσι, ἐς.
		Æol. αἰ, αῶν, αῖσι Dor.
{	Com. ——— ᾠν, αῖς.	
		Ion. ——— ἔων, ἦσι.
		Æol. ——— αῶν, αῖσι.
{	Com. ε̃, ——— οῖς.	
		Ion. ὅ, ——— ὄσ.

Regula.

Vicunque se habet rectus, genit. pluralis Æol. in prima, ut & Æol. & Ion. in secunda declinatione semper est paroxyt. ut Αἰνείας, Αἰνεῖων· μέσα, μέσων & μέσων. Sic τραπέζα, τιμῇ, in ἔων, & αῶν. Sea genitivus Æol. sing. Ion. sing. & plur. innotescit per tonum communem, ut in tabella.

Per tonum communem in penultima.

Cōmuniter obliquus par. Æol. Ion. Dor. factus impar habet tonum in antep.	{	Com.	ρεῖν, ρεῖαν, ρεῖαις, ρεῖων.
		Æol.	ρεῖαις.
		Ion.	ρεῖω, ρεῖα, ρεῖσι, ρεῖων.
	{	Com.	_____ μέσαις.
		Ion.	_____ μέσησι.
	{	Com.	λόγῃς, _____ λόγοις.
		Ion.	λόγοις, _____ λόγοις.

Nota, parissyllabica sequuntur tonum communem, ut Com. μισῶν, Dor. μισᾶν.

Nota, adjectiva per omnia quoad tonum sequuntur ductum substantivorum, ut καλός, καλῷ, Ion. καλοῖο· ἡμέτερος, ἡμετέρῳ, ἡμετέρῳ.

Reg. obiter.

Ἰῶτα Atticum finale vendicat tonum oxyt. utcunque, ut ἔτος, ἔτοςι· τυτῶ· τυτῶι· τυτῶι· τυτῶι· τυτῶι.

Reg.

Reg. de Dat. duobus Poet. cuiusunque declinationis.

Dativus in ois communiter perispom. Poetice erit prope-
rispom. ut ὁδός, ὁδοίς, Poet. ὁδοίς, χροίς, χροίς.

Reg. de Dat. plur. Poet. cuiusunque declinationis.

Dativus pluralis Poet. in eis vel eois, sit proparoxyt. ut
ἄνθρωποι, ἑταῖροι, ἐπίσται, τῶν, τῶν, τῶν.

Reg. de Casu Attico cuiusunque declinationis.

Casus Attici habent accentum in antepenult. quamvis
ultima sit longa, ut πόλις, πόλεως, πῶλεως, πῶλεως, με-
λέως, μελέως. Nisi rectus sit oxytonus, ut βασιλεύς, βα-
σιλέως.

ποὶ νῆμα βασιῶν, χροὶ βασιῶν ἀκρόν.

FINIS.

Februar. 9. 1635.

Imprimantur hæc duodecim folia comprehen-
dientia Regulas Accentuum.

GUILIELMVS HARTWOOD.